

Μπήκαμε στην αποθήκη, παραμερίσαμε σκούπες και κουβάδες και η γιαγιά άνοιξε μια πόρτα που ποτέ δεν είχα προσέξει ότι υπήρχε! Ή, ακόμη κι αν την είχα προσέξει, δε θα της είχα δώσει σημασία, πιστεύοντας πως οδηγούσε σ' ένα άλλο δωμάτιο, που θα ήταν κι αυτό γεμάτο σκούπες! Αν είναι δυνατόν να μην έχω εξερευνήσει την αποθήκη του ίδιου μου του σπιτιού! Η μουσική φταίει. Όλο μ' αυτήν ασχολούμαι.

Περάσαμε σ' ένα δωμάτιο που στη μέση είχε ένα σαλονάκι και γύρω γύρω στους τοίχους ράφια με δίσκους βινιλίου. Χιλιάδες δίσκους.

«Κάθισε» μου είπε η γιαγιά, γιατί κατάλαβε ότι είχα μείνει άναυδος. Σωριάστηκα σε μια πολυθρόνα, κι εκείνη άρχισε να μιλά.

«Εδώ έμενε ο πατέρας σου πολλά χρόνια. Από τότε που τέλειωσε το σχολείο μέχρι που παντρεύτηκε. Τότε σχεδίαζα να κατέβω και να μείνω εγώ εδώ. Ήρθες όμως εσύ πολύ νωρίς και ο γιος μου με τη μητέρα σου μου ζήτησαν να μείνω μαζί τους για να τους βοηθήσω μ' εσένα. Η συλλογή με τους δίσκους του παρέμεινε εδώ. Αυτός ήταν ο προσωπικός του χώρος, άβατο για όλους μας. Όταν έφυγε και δεν τον ξαναείδαμε, είχε πει ότι θα ερχόταν εδώ. Πράγματι, η πόρτα ήταν ανοιχτή, το φως

αναμμένο κι ένας δίσκος έπαιζε στο πικάπ. Εκείνος όμως είχε εξαφανιστεί και μήνες τώρα δεν έχουμε νέα του».

Ένωθα πολύ περίεργα. Όλα αυτά έπρεπε ήδη να τα ξέρω και τώρα που τα μάθαινα, με πονούσαν πολύ. Εκείνη με φωνή σταθερή και ύφος συνωμοτικό συνέχισε να μιλά: «Σκέφτηκα να φύγω από το σπίτι, που έτσι κι αλλιώς έχω φροντίσει να γίνει κάποτε δικό σου, αλλά η μητέρα σου μου ζήτησε να μείνω μαζί σας, με χρειαζόταν περισσότερο από ποτέ. Είναι αξιόλογος άνθρωπος. Βράχος σωστός! Υπομένει με αξιοπρέπεια τον πόνο από την εξαφάνιση του πατέρα σου και ποτέ δεν τον κατηγορησε για τίποτα. Έλα στη θέση της και θα καταλάβεις γιατί είναι αυστηρή σαν στρατηγός, όπως της λες κοροϊδευτικά, και γιατί έχει τόσες απαιτήσεις από σένα. Όλα τα όνειρά της τα έχει στηρίξει πάνω σου. Νομίζω όμως ότι πίσω από αυτόν το “βράχο” υπάρχει ένας εύθραυστος άνθρωπος. Δε σ’ το δείχνει, αλλά κάποιες φορές πραγματικά καταρρέει».

«Η μαμά...;»

«Ναι, χθες το βράδυ έκλαιγε με αναφιλητά μέχρι που την πήρε ο ύπνος. Όμως το ξυπνητήρι της χτυπά πάντα στις επτά. Λοιπόν, δεν έχουμε πολλή ώρα».

«Να κάνουμε τι;»

«Να σου δώσω αυτό που πρέπει να αποκτήσεις ως γιος του πατέρα σου».

«Δηλαδή;»

«Ο πατέρα σου σπούδασε ηλεκτρολόγος μηχανολόγος, μα η μεγάλη αγάπη του ήταν η μουσική. Από μικρός

είχε φτιάξει δικό του ερασιτεχνικό ραδιοφωνικό σταθμό, τον i.ñ.P., από τη φράση “ĩ̂ ã̂ ħ̂” ò ò ã̂ ĩ̂ ð̂ ã̂ ã̂ ð̂ ã̂ ã̂ ð̂”, δηλαδή “Κάποτε θα φύγω”. Αυτά τα ξέρεις. Τον είχε εντοπίσει όμως τότε το μηχανήμα της αστυνομίας που έλεγχε τις ραδιοσυχνότητες και του πήραν όλα τα μηχανήματα. Είδαμε και πάθαμε να αποφύγουμε τη δίκη που σίγουρα θα μας οδηγούσε όλους σε μεγάλους μπελάδες. Ήταν άλλες εποχές εκείνες, δύσκολες. Όλοι οι μη κρατικοί ραδιοφωνικοί σταθμοί ήταν παράνομοι. Ευτυχώς που δεν πήραν τους δίσκους του. Ήταν η αγαπημένη του συλλογή. Συνεχώς αγόραζε καινούριους και εξακολούθησε να ασχολείται με τη μουσική. Ακόμη κι αφότου γεννήθηκες εσύ, όταν δούλευε πια ως ηλεκτρολόγος μηχανολόγος, τη μουσική δεν την παράτησε. Η συλλογή του τον ενδιέφερε πάντα. Ήταν πολύ τακτικός. Όλοι οι δίσκοι είναι καταγραμμένοι αλφαβητικά σ’ αυτό το τετράδιο. Δίπλα στον καθένα έχει κάτι σημειώσεις που ποτέ δεν κατάλαβα. Τώρα αυτό το τετράδιο είναι δικό σου, όπως και όλη η συλλογή του πατέρα σου. Κάποτε θα σ’ τη χάριζε εκείνος. Ε, εγώ σου τη δίνω από τώρα!»

Και τότε μου έδωσε ένα εκατόφυλλο τετράδιο με σκληρό καρό εξώφυλλο, αλλά φαγωμένο στις άκρες από το χρόνο.

«Γιατί τώρα;»

«Η μαμά σου το μόνο που μου έχει ζητήσει είναι –όπως είχε πει ο μπαμπάς σου– να μη σε κατεβάσω ακόμη εδώ κάτω. Όμως, παρακολουθώντας σε χθες να φωνάζεις, είδα στα μάτια σου τις σπίθες που πετούσαν τα μάτια του πατέρα σου όταν θύμωνε και αποφάσισα να

σου δώσω ό,τι σου ανήκει. Λυπάμαι που δεν μπορώ να ανταποκριθώ στην παράκλησή της. Πάρ' το».

«Το τετράδιο;»

«Ναι, και το κλειδί αυτού του δωματίου για να έρχεσαι όποτε θέλεις».

«Γιαγιά...» ψέλλισα, έτοιμος να κάνω πολλές ερωτήσεις. Εκείνη όμως σηκώθηκε και προχώρησε προς την πόρτα, έβαλε τα σκούρα γυαλιά και μου έκανε νόημα να σηκωθώ. Είχε περάσει η ώρα.